

Nr 229.

Av herr **Andersson, Lars**, och herr **Pålsson**, i anledning av Kungl. Maj:ts framställning om anslag till väg- och flottledsbyggnader å skogar i enskild ägo.

Till väg- och flottledsbyggnader å skogar i enskild ägo äskas under nionde huvudtiteln i årets statsverksproposition ett anslag på 1 700 000 kronor för nästkommande budgetår. Anslaget är uppfört med samma belopp som för innevarande budgetår. Skogsstyrelsen har i skrivelse till Kungl. Maj:t av den 29 augusti 1951 hemställt om att anslaget skall fastställas till 2 500 000 kronor.

Anslag för ifrågavarande ändamål ha beviljats sedan år 1934, men anslagsbeloppen ha icke varit tillräckliga för att tillgodose det stora behovet av bidrag till vägbyggen. Skogsstyrelsen har framhållit att efterfrågan på bidrag till byggande av skogsvägar alltså är mycket stor. Skogsvårdsstyrelserna ha beräknat att behovet av medel för att tillgodose bidragsberättigade ansökningar skulle uppgå till icke mindre än 16 miljoner kronor. Av detta belopp avse 9,5 miljoner kronor äldre ansökningar, som icke kunnat beviljas, därför att medeltillgången alltid har varit knapp. Man skulle, som skogsstyrelsen också framhåller, kunna göra gällande, att skogsägarna själva under nuvarande goda tider för skogsbruket och skogsindustrierna borde bekosta anläggningar av skogsvägar. Så sker också beträffande lågklassiga, relativt billiga vägar, framför allt de s. k. bilbasvägarna, vilka vägar redan förut på grund av den knappa medeltillgången måst sättas i efterhand vid bidragsgivningen. För sådana vägar, som endast beröra en eller ett fåtal större skogsägare, beviljas icke längre statsbidrag.

De skogsvägar, för vilkas anläggning bidrag i första hand bör utgå, äro sådana, vilka på grund av höga byggnadskostnader kunna betala sig först på längre sikt och som beröra ett stort antal skogsägare. Ofta kan ett sådant vägbygge över huvud taget icke komma till stånd utan stöd av statsbidrag. Om vägbygget måste utebli eller vägen ges en för framtida bruk olämplig sträckning, blir det inte möjligt att rationellt bygga ut vägsystemet i trakten. Följden härav blir merendels att endast sådana skogar få vägförbindelse som ligga nära huvudvägar, medan längre bort belägna skogar icke nås av vägarna. Detta måste vara till uppenbar nackdel icke endast för skogsägarna själva utan även för hela landets ekonomi. Det är synnerligen önskvärt att nuvarande konjunkturen utnyttjas även inom de avlägsna skogsområdena och att de förråd av virke, som för närvarande finnas där, bli avsättningsbara. Genom ett väl utbyggt nät av skogsvägar kan man tillvarata sortiment och dimensioner, som annars icke kunna utnyttjas. Den nuvarande högkonjunkturen har på ett övertygande sätt visat vilken nationalekonomisk betydelse skogen äger. Även för framtiden komma skogens produkter att spela en mycket stor roll för vår utrikeshandel. Vårt lands

välstånd har byggt och kommer kanske än mer för framtiden att bygga på skogen. Genom export av skogsprodukter kunna vi köpa sådana för folkförsörjningen livsviktiga varor, som icke kunna produceras inom landet, t. ex. kol, koks, oljeprodukter, maskiner av olika slag m. m. Det är fördenskull enligt vår mening nödvändigt att även i det nu rådande ekonomiska läget, som tvingar till investeringsbegränsningar, göra vad göras kan för att förbättra skogsbrukets produktivitet. Byggandet av skogsvägar utgör ett synnerligen viktigt led i en sådan effektiviseringsprocess. Även för samfärdseln i skogsbygderna spela vägar av den art det här är fråga om en synnerligen betydelsefull roll. De äro alltså även av stor vikt för den upprustning av vårt vägväsende som nu planeras. Med utgångspunkt härifrån anse vi att det ifrågavarande anslaget bör höjas något. Vi anse att det lämpligen bör upptagas till samma belopp som gällde för budgetåret 1950/51 eller 2 200 000 kronor.

Med anledning av vad som sålunda anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta att till Väg- och flottledsbyggnader å skogar i enskild ägo under nionde huvudtiteln för budgetåret 1952/53 anvisa ett reservationsanslag av 2 200 000 kronor.

Stockholm den 25 januari 1952.

Lars E. Andersson.

Olof Pålsson.
